Calorem, ad hu illum producere in subiecto extraneo: ideo ergo de facto ita contingit, quia ignis est causa naturalis prius in se calorem producens, quam in subiecto extraneo: Unde semper producit alium calorem extra se concurrente sub alio calore proprio. Ad 2m. argumentum nihil valere dictam rationem, in illa enim dicimus ignem a suo calore proprio posse et producere calorem extra se.

Dices 4o. Si substantia haberet virtutem productivam alicuius in subiecto extraneo, posset aqua nimis calida producere frigiditatem in manu: sed hoc est contra experientiam: ergo. Respondeo ad 1m. aquam calidam non producere frigiditatem in manu, quia impeditur calore quem in se habet, et in manu producit; et cum manus nequeat sub ~~manum~~ movere naturaliter duplici motu contrario, non potest recipere frigiditatem ab aqua, quia recipit calorem ab ipso calore in aqua existente. Respondeo 2o. ideo aquam calidam non producere frigiditatem in manu, quia prius occupatur in recuperanda frigiditate amissa, et quia ipsa aqua sibi propinquior est, ac magis propensa ad nativam frigiditatem producendam.

Dices ultimo: aqua aliquando magis, aliquando minus frigefacit: ergo ideo est, quia intenditur, aut remittitur ejus virtus; sed virtus substantiarum non potest intendi aut remitti: ergo virtus productiva alicuius extra se adequata est accidentalis. Ad aquam solet intendi et remitti sua virtus accidentalis; sua vero virtus substantialis aliquando expeditur, aliquando retardatur; neque ex eo quod effectus sint magis, aut minus intensi, arguitur intensio causae. nam animus intellectus, et voluntas aliquando sunt magis intensi, aliquando magis remissi, et tamen substantia anima, quae est causa illorum actuum non intenditur. 4o. Probo aliquas actiones aequivocas producuntur a solis accidentibus, tam in subiecto, quam extra subiectum. Probatur quia albedo quando est in substantia panis in me producit species visibiles sui, et idem quando est in Eucharistia extra subiectum.

Sectio 2a.

Qlo 2.a

Utrum idem n.o effectus possit pendere a duabus causis efficientibus totalibus?

Ante solutionem advertendum est 1.o Causam totalem illam dici, quae ad producendum effectum non indiget alia concausa ejusdem speciei, et ordinis. Advertendum est 2.o quaestionem non procedere de causis in actu 1.o Certum enim est eundem effectum adaequate posse contineri in multis causis, quae habeant adaequatam virtutem ad illum producendum, sed tamen causae illae possunt atemperare suum concursum, et in actu 2.o jam maneant causae partiales: Sic Deus cum igne producit ignem atemperando suum concursum, nam solus Deus sine concursu ejusdem ignis potest alium ignem producere: Item duo ignes, qui sunt producunt tertium ignem atemperando concursum, cum tamen quilibet possit seorsim producere illum tertium ignem tertium ignem.

Advertendum est 3.o Sub quaestione non esse, an idem effectus successive possit pendere a duabus causis totalibus, sic enim, est ignis ab igne productus amotto igne producente, ab alio conservatur; quaestio igitur est de duabus causis totalibus in actu 2.o seu cum duplici actione totali, ita ut qualibet actio sit sufficiens ad producendum effectum et amotta alia actione, et quia haec quaestio sic explicata adhuc potest explicari de naturalibus, et omnibus: Sit

§. 1.us

Utrum effectus possit naturaliter pendere a duplici causa totali?

Resolutio negativa, est Resolutio communissima. Probatur 1.o quia natura abhorret superfluum; sed una ex illis actionibus

est

ē superflua: ḡo natr̃ muniri ñ pōt. Minor pēt, q.ª sufficient
ƒ vnam aōem totalem fit effectũ. Prob. Dº q. vna nã ñ pōt
natr̃ Edere duas subsistẽtias, vna mã, duas formaz, aut duas vbi
cationes: ḡo neq vnus effectũ dependere a duplici aōe totali.

Pro contraria sñã stat Somola
Henao, Bartholomeus, Armeus et alij cit. a Mᵒ. Cimitierio
disp. 2. quaẽ q. nº. 1707 sicq. argr. Lº. si ponantur duo
ignes eqliter applicati eidem ligno, et in aeqli distantia, aequa
que potentes, producent vnam tantum formã ignis et tamen
quilibet ex illis duobus ignibus ē causa totalis: ḡo effectus dependet
a duplici efficiente totali. Maior probatur, q.ª ñ ē maior rãō d'vno,
qm̃ de altero igne: ḡo vterque producent eand. formã ignis.
Min. probatur, q.ª quilibet ex istis ignibus sufficientem virtutem habet
ad 3ũm illum ignem producendũ totalr̃, ē q., vt supponimus,
debite approximatus: ḡo qlibet ē cã totalis et adeqũte illum ter-
tium ignem producit.

Resp. disqd.º min, qlibet ex illis ignibus
ē cã totalis, in aũ Lº. cõdo min, in aũ 2º. nego min; atem=
perant eñ illi duo ignes suũ concursum, et cũ eand. aõe producant
illum 3ũm ignem, repugnante nã, ne qlibet ignis exeat
in aõem totalem praeter superfluitem: vnde illa aõ dependet
ex tota et totalr̃ ab vtroq. igne, a qlibet aũ tota, sed ñ totalr̃.
Ad probationem maioris iam patet solutio, ad min. aũ dicẽ illa
disqdo qlibet hẽt virtutẽ ad producendum illum 3ũm ignem
adeqũte, si ñ atemperent suũ concursũ, et seorsim sumptus cõce-
do cõjuncti atemperando concursum, nego, et nego cõsm,
q.ª datur impedimentum ne vterq. ignis 3ũm totalr̃ producat;

Hoc

Hoc aut ē efui in capacitas ad tradam duplicem productionem, sive passi ad eam recipiendam, quod suadeo duplici exemplo.

Primum ē: si ignis agit approximetur lapidi, et ligno agit cum conatum potestatem erga lapidem ac erga lignum, et tamen ob lapidis incapacitatem conatus erga illum non ē productio ignis, nec partialis, cum tamen erga lignum sit ignis productio: ergo similiter quantumvis applicatio ignis ad lignum seorsim ab alio igne facta, fovet ignis adaequata productio, tamen quando sub cum alio igne applicatur, erit tamen inadaequata productio, ergo passum unius tantum productionis adaequatae sit capax.

2um Exemplum: ponamus lapidem quem unus solus potest levare sursum, et similiter plures, et quod uterque sit concurrat ad illum levandum, certe in ipso casu, neuter adaequate illum levat, sed uterque contemporatur simul concursum: ergo similiter non constat hoc totum, quod si ex ignibus in argumento memoratis, unus applicetur prius et ignem producat, et postea applicetur alius aqua vi, et applicatione non producet iterum totaliter illum ignem; sed hoc non potest alia hoc contingere, nisi ex efui, aut passi incapacitate ad tradendam aut recipiendam successive duplicem productionem totalem: ergo id ipsum contingeret in 2a productione ex incapacitate ad tradendam sui duplicem totalem productionem.

Obijcies 2o Tam contra naturam aqua ē ascendere sursum, quam contra naturam efui ē producere duplicem actionem; atqui natura aqua ascendit sursum ut impleat vacuum: ergo efui potest pendere naturaliter duplicem actionem. Patet dicitur major, quod ut ē pars universi, major major. Probatur ē haec particularis aqua, credo major, ista quam bonum commune antepponat bono particulari

eo

ut sit bonum Universi, ne detur vacuum, inde ē aquam ascen-
dere sursum cedendo suo parti bono: at in eo cū si cā
applicata n̄ agat adæquate n̄ sequitur aliquid contra bonum universi.
Accedit, qd in eo eventu pōt, et bene, dici Deum cō subsolo-
rem nāæ suspendere gravitatem aquæ, ne detur vacuum sicut
pōt facere, qd ambo ignes agant, et detrahere ōbus unum ex illis
operetur ne detur superfluitas nāæ.

Objicies 3.º Omnis nāa abhorret su-
perflua, generaliter tamen illa permittit, ut cernitur in effectibus mon-
struosis quæ superflua censentur: ergo omnis altera totalis actio
superflua sit, poterit a nāa permitti. Nego cons. nego monstra
ēē superflua, quia monstra sunt nāria ut pulchritudo aliorum
entium magis eluceat: verum idem ē evenire præter
intentionem agentis partialis, n̄ in complete intentione totius nāæ.

Instabis: actio totalis cujuslibet ignis
pōt inservire ut deficiente una perseveret alia conservan-
do ignem productum: ergo hinc n̄ erit superflua. Rego
nego assumptum, alter possent dua albedines ..., imo etiam
dua ... subjectis ēē sit simul in eodem subjecto, ut si una
periret perseveraret alia: nāa igitur n̄ operatur cum advertentia
ad eventus futuros, sed ita operari intenta ad unum, ut hoc defi-
ciente novum aliquid producat, et sic continuatur varietas in q
consistit universi pulchritudo.

Objicies 4º: pōt idem effectus continui
in duabus causis totalibus in aū 1º: qd et in aū 2º. Probatur neg. causam
quia in 1º eventu nulla datur superfluitas, inde ēn pōt acquiri eā
virtutem ēē communicatam cum causis. In 2º vero eventu
illa

illa aões cum solum requirantr ad dandum ëë effui, vna ex illis ëët superflua: alitr sicut idem ignis continetr in effectu Eff in au V^o. ita poëit in au D^o produci per totidem aões totales, quot sunt causã, in qq in au V^o continetr.

Obyez 5°. Idem n^o effuz pot fieri mãtr propter duos fines totales exselos, vg eadem deambulão pro re-Creaõem et salutem: go et idem effuz poterit mãtr dependere à dupli efficiente totali. Rtr neg^o Coam, disia rão ë, quia in causis finalib exuts dependëa effectus ë moralis, et interveniunt imperium volis liberã, quã pot tolere supfluitatem; deinde in effu propter duos fines n dat superfluitas, imo datr compendium, nam comparantr duo fines per vnum aum, et sic fit per pau-tiora, qd poterat fieri per pl^ura; at ubi aões requirunt ad tri-buendum ëë effectui, qd sufficientr praestatur ab vna actione, ac proinde alia fiet superflua.

Instabis: possunt duo sacerdotes idem sacramentum conficere, vg consecrare eand hostiam, sed quilibet sacerdos ë cã totalis: go pot effuz dependere à duplici cã totali. Rtr l^o sacerdotes illos fr^o probabilem sntam esse cam moralem, proinde et nullam sequi superfluitate quia tunc per vnum vnius ponunt deum ad hoc ut producat vnu effectum, scilicet corpus Christi, et gratiam; at ubi in eis aões totalibus sequeretr supfluitas, qm nã abhorret. R. 2°. d. s. q. dist. Cons. go pot idem effuz pendere à dupli cã totali instituta a nã, nego consequens, institui a Deo, et elevata, ipse sunt sacerdotes ad con-ficiendã sacramentum. Dato Cons; quia ubi procedit de causis à nã institutis, in qq ipsa nã superfluitatem abhorret.

Obj. Ultimo

Obijcies ultimo: applicentur duo ignes ad producendum minimum gradum caloris, quem possunt nihi-lominus uterque ignis possibilis, quia non datur major causalitas de uno, quam de altero; atque nullus illorum potest influere per actionem, quae influat mi-nus quam unum gradum, cum hic supponamus esse minimum, quod produci potest: ergo hic gradus produceretur per actionem totalem, quam sumus contemporanee? ... : idem argumentum fit in duobus Angelis moventibus eundem globum, ad quem movendum sufficit mini-ma pars impulsionis. Respondetur data ea suppositione, quae aliquid videtur habere impossibilis, negando consequentiam, quia in tali casu solum daretur una actio totalis egrediens ab utroque igne, quae produceret illum gradum caloris, sic quod nullus ignis minus produceret, quam unum gradum; nam talis gradus esset ..., et non totaliter fieret a quolibet igne, quod totalis, et totaliter ab utroque: eadem solutio applicanda est ad argumentum de Angelis moventibus globum.

§ 3tius

Possit Divinitus idem effectus pendere a duplici efficiente totali

Respondetur affirmative. Ita Suarez disputatione 2 ... sectione 2 n° 186 Tellez ... et alij quos sequitur ... n° 554. N. quod est contra Trinitarios supra citatos. Probatur 1° quia tota re-pugnantia esset superfluitas; sed haec potest tolli a Deo: ergo N. Probatur 2° quia duae formae possunt ... eandem materiam: ergo et unus effectus dependere a duplici efficiente totali. Confirmatur clarius a contrarijs, exemplo duorum contrariorum, ut albedinis, et nigredinis in summo. Declaratur ..., quia sicut una

pro

Sti o mã facit unum compositum adequatum, ita una causa adequata producit unum effectum adequatum; atq. deficiã absã pot. stare una forma in mã, quin excludat alliam: ergo et deficiã absoluta poterit stare in uno effectu dependentia ab una causa, quin excludat dependentiam ab allia. Confirmatur, quia una lex pot. divinitus recipere duo ubi, una mã duas subsistentias. R.o

Pro contraria sentã stat Scotus in 2.o distinctione 2.a q. 3.a cum oibus suis, nec non qui e contra dispp. 11 q. 2.a n.o 20. et cum Thomã, Vasq. tomo 1.o in 3.am partem disp. 29 cap. 4.o et alii citati a S. qui sic probat, Objectio 1.a: si idem nrõ effectus produceretur a duabus cã totis, ab una qua ponderet, et non dependeret: sed hoc implicat: ergo et illud. Major probatur quad 2.am partem quia effectus dependet a sua cã, et quaelibet illarum cãrum est tota causa ejus effectus. Probatur quad 1.am partem.

Probatur quad 2.am partem, quia quaelibet illarum deficiente non periret effectus. Resp. neg. maj., quia enim in illa supponitur effectum dependere per se ab aliquo ex illis causis, dependet namque mediante aoe, sive qua producit dictum: unde ea dependentia non est per se, hoc est per ipsum esse effectus sed per actionem. Cum ita dependentia sit aliquid superadditum non sit ecclesiis poterit divinitus id effectus duas recipere dependentias et sic quia non sit subsistentia per suum esse, neq. mã informatur per id, quod sic mã, pot. non recipere divinitus duas subsistentias, et mã duas formas: ergo sicut quia effectus non dependet per suum esse, poterit recipere divinitus duas dependentias.

Ex eius celebrique sequã arguitur, nam causalitas cã materialis est dependentia effectus a causa, et hic per 2.a adversarios pot. eadem forma materialis ex duobus subjectis educi: ergo sicuti hic, ita

St. 2.o

Resp. D.o N.C. Tirill.o Ex simileo, qd ille effus dependeret ab utra que Cā, et ñ dependeret in diviso sui; nam dependere, si ab allio dependere sumatr p hoc, qd ē habere eē ab illo, ñ tñ dependeret, si sumatr p hoc, qd ē qd ē indigere illi, ad eiūd eē. Lo aūt dependeā totum ēd hoc ē effus.

Objeẽ 2.o: In eo casu qualibet ex illis causis eēt, et ñ eēt adeqta, sed hoc implicat: gō. Rd. Dat maj. 2 posset ut supponimus, ñ eēt q. dependeret ēt ab allia Cā. atq Cā adequata ē illa a qua effus ita dependet, ut ñ dependeat ab allia: gō. Rd. Et neg.do maj, ad illius pbatõm Et neg.o utramq. Comissam, q. Cā adeqta illa dicr, quæ est de se sufiens ad producendum effum, ita ut ex eis illius sublato, qlamq allio persistat effectus extra causas, et cū effus psistat tm dt una ex illis causis, qualibet ex illis erit adequata et totalis dū illius.

Instabis: dependere adeqte et totalr ab una cā ē ita dependere ab illa, ut excludat dependeā a qq. dq alia, atr ita dependeā ñ erit psi. Et negd. ant, q. dependeā adeqta ē dependere p dependeam sufientem ad standum extra causas, neq hæc dependeā ē per alteras, sd per se, ñ eeāt, sed mediante aõe.

Objeẽ 3.o Cad ca ñ pōt here duos effūs adeqtos sui: gō sibr neq unus effus duas cas. Resp. ant, quia atr unus ex illis effectibus, eēt adeqtus, ut supponitr, et ñ eēt adeqtus, qt hèret allium effum. Dicet contrus ant a nob concedi, sed ego illud nego, q. ñ implicat divinitus, qd unus ignis pducat duos ignes sui, et tm qlibet ex illis

effectus

efficit eit adequatus: gō D̃a.

Dices: effu adeqūs ille dit qui admittit aliu; sed qlibet ex illis ignib admitteret alliu: gō D̃a. R. negō Maj, quia effu adeqūtus ille dit q adequat virtutem Cā, idē, q totum nāli gdini pōt ab ea Causa; Cum vō Unus ignis n̄ sit pductor nāli sicut, nisi Unu ignem, sic erit effus adeqūtus illius. Cfrātr hoc, quia eand n̄o Vaḡdest ē Divinitus in duob̄ mis, ō ñ qlibet mā eit adeqūta nāli pōo eadm: gō D̃a. R. et Pontius, hunc ñ futuram mām adeqūtam; Sed ego Sane ñ pplexio tane dicam, ō ymō dicam poē id fieri pōt divinitus, sicut Si mā ñ sorta adequata pōt, imo de facto fit nāli i qlibet hōe in formant ē duas māj partialiter.

Obicies 4o: ñ pōt ead aō pendere á duab̄ Caūis totalibus: gō nequ idem effu. R. negō Cām diversitatis ē, quia aō ē eēālis, et immediata dependēa ab hoc n̄o agent, et mutato ipso agente et partiali, nārio mutatr aō; sicut ablata mūa pē dōti mutatr visio; aliū effu ñ ē eēālis dependēa ab hoc agente determināte, imo ē indifferens, ut ab hoc, vel ab illo pducatr hac vel illa aōe.

Obicies 5o: Aō eēāltr tollit ab effu indigeniam alterius aōis: gō ñ pōt effu dependere ab allia. Patet Cā, q̄a effu ñ pōt hac indigere, et altera Susiat. Cfrātr, quia sequeretr effum dependere, et ñ dependere ab illo duplici efficiente totali: dependere, qa aō ē dependēa effus á Cā; ñ dependere, qa effu pōt eē sine qd ex illis Causis, imo etiam sine utraque.

R. Dis: qd aōis, id ē ut effu existat extra Causas, sufficit vna aō, Cdo aōis, id ē tollit poē dependere ab

dere ab

ab alia Ca, nego ant; qr tum dependere ab una Ca Sic quod

petitiam n opponit contrarie c dependere ab alia, qd e ut qd petitio

queri ad mini ee album n opponit contrarie c ee nigro, quamuis lia

negoem petitam coexistentia nigredinis, qa negao pot tolli di-

ctis, ut nos hic asserimus poe tolli negoem petitam, qua sit effectus

dependens a Causa A dependendi a Ca B.

Reso 2o disgd est ant, ao ita tolli in-

dependentiam alterius aois, hac ao detrata, nego ant, alia ao indistincte

sumpta, cdo ant; effectus in nulla aoe indiget in particulari sed

absolute et simpliciter, e in rnaia seu quid, supposito quem gd n

det alia, ex facta hac suppositioe, tunc effectus nario egerit hanc

Cum n det alia. Ad conseqm A disgd assumptum: Si per

dependere intelligatur indigere illius aoe, tunc neutra dependet

detrata, et simplicit, si ico p dependere aliquore sicut ee, tunc effectus

dependet ab utraque.

Instabis: nulla ex illis Cis dat totu ee effectui, ideo effectus

n pot et d. nuz dice duplex ee: go neq dependere a duplici Ca. A disgd

maj, q ad sufficientiam, ide sufficit una Ca ut ponatur effectus extra cas, do maj

q ad efficatiam, id e ita dat ee ut nunc poit et alia ao influere in ide

effe, nego maj: itaq c illa ao n ita det ee ut n poit admittere alia, inde

e utramq sit dta n lignare, neq porrea effectus debit duplex ee, qr utraq

Ca influit inuit ee totum, id n tantum a qualibet dependens.

Obiicies 6o Si unus effectus dependeret a duplici Ca,

posset ex illis aoib esse diversa, et n eet ab alia; eet ut suppositur, n eed.

aliia indicantur a subto; sed subto eet id: go et aois. Et negd maj,

ad probationem et negd alia indicari a subto, patet hoc in duab cognitionibus

t eod obio, qs haberet id Angelus, c eam nro diversas: pari go mo de illis aoib.

Obiicies 7o

Obj. 3° q.a effect.s compositum nequit constare duabus fig. aut duab. mis totalib.: quo neq. ita effect. pendere a dupli efficiente totali. Resp. neg.o cons., disca. Dio e, quod compositum constituitur via essentia; unde multoties quilibet ex illis, multoties compositum reddere; effect. iis non constituit, p. causam efficientem, aut p. actionem, neq. ex eo quod ex parte prii (?) crescat virtus det ex parte effect. dependere dicta entitas.

Obj. Ultimo ex D. Tho. Collo. 5.o art.o 6.o dicente: impossibile ē eundem filium nasci, s.t sit alius Pater, s.t alia mater: sicut et non ē id n.t sigillum, s.t sit alia Cera, s.t aliud Corpus sigili, ex cujus impressione Cera sigilatur. Et ā N.t C. Trinitario D. Thom. loqui de filio sumpto reduplicative, prout in se includit relationem filij ad Patrem, quae ā particularis constituta p. Patrem, non pot. eo variato eadem permanere; loqd.o tum specificative, prout ē hic n.o homo, pot. ita nasci, non sic altero, verum et utroque parente variato.

Ex dictis colliges 1.o Nullam ex illis actiones deuniri (?) tu cē superfluam, tum quia in d. rege (?) naturalia caret superfluitate, tum quia non datur de potestate Dei absoluta; hinc cum Ds intenderet aliud finem si intentionem a na; sicut qd. ponerent duas potentias in eadem via, duas albedines in eod. subiecto, intenderet aliud finem, b̄g (?) ostendere vires sui operis, et licet illa dua. actiones natur inter se pugnent, et ligura et calori gradib. in tonsi (?) non repugnant inter se et tum D. dupl. poneret compositum in eod. subjecto: quod dictum &c.

Collig. 2.o quilibet ex illis tibi cē instrumentaliter quod ad minimum, principale iis q. ad entitatem, q.d licet effect. ille constituit, continuati in sola est quilibet ē eadem realiter p. portionem ā illo, tum minus ille placuerit non ē natus subordinabilis. Collig. 3.o actiones illas cē natas in entitate, quod tis ē triij. diuid. pot. cellare quaelibet illarum, et hinc cum illa, quae manet, cum sit nata in entitate: erunt totales actiones

s. natas

Sup.nalis quadmod. Sit excitandi, qualibet viri in loco suffic.ti sufficientis inducit exigentiam ad destruct.ione alterius, qua Deus miraculose impedit.

Disputatio 7.a

De efficiente creato obedientiali.

Continet 3.es sectiones, in 1.a inquiritur, et datur, et quid sit pot.a obedient.lis; in 2.a explicantur nonnulla quae spectant ad cognitionem pot.ae obedient.lis, in 3.a inquiritur an sub.tis detur pot.a obedient.lis.

Sectio 1.a

An detur et quid sit potentia obedientialis

Dari pot.am obedientialem in aliquo entitat. ad producendos effectus supra id, quae natura possunt, est de fide, definivit namque Concilium Trid. Sess. 6. Canone 4.o contra Calvinum, et Lutherum, volentem nomine operari effectus sup.nalis, lis hoc non potest naturaliter producere, quod, quod autem potest sine auxilio D.i gratia producere actus meritorios glorie sup.nalis, quod fuit Pelagii, Pelagii 3.a quem Augustinus et alii Patres, et Concilia alioquin... hunc damnantes, asserentes de fide esse nullum actum sine speciali Dei concursu posse esse meritorium gloriae sup.nalis quae naturaliter non potest mereri sup.nale.

Definitur pot.a obedient.lis: aptitudo rerum creaturum, quae cum auxilio ejus indebito, possunt producere, vel desiderare effectus sup.nales. Duplex est, una activa, altera passiva; activa est quae datur in nostra anima ad producendam visionem beatam, quae anima elevandi in gratia causa efficiens ad visionem beatam, vel immediate, vel mediate, lumine gloriae. passiva est quae datur in eadem anima ad recipiendam ejusdem supernalem visionem et in inspiratione Sp.us Sancti, gratiam sanctificantem &c.

Sed quaeritur

Itaque quaestio ē, in q. consistat ea pōa obedi-
āls: Potr in ipsa entate rei, vel in ipso actu, q. post elevaoem concur-
sum supnalem sub ɔpto elevante. ē certissima sñā int DD. scotista media.
Potr, q. illa ē virtus obediāls ad alliq. effect. qā elevata ad ipsos concurrit,
atq in actu vel ipsa met entas illius ɔcurrit elevata ad aiũ s. nālis, q. ad
v. Beam: gō ipsa met entas ē pōa obediāls. Potr 2.º q. illud suppadditū
vel eet quid negativum, vel quid positivum, ē non reale vel rōis; ū Leum q.
negaō ñ pōt ɔcurrere ad effect. reales: sed entas obediāls ɔcurrit ad effe-
ctus reales, dū qūa ē pōa obediālis: qd &a.

Potr positiue reale, q. illa entas in q. funda-
tur illud positivum, ēt ē crēā et obedienz: gō si illud positivū suppaditū
sine alia entate ē pōa obediāls, ēt dum ē ē entate, in q. illud positivū su-
peradditum fundatr: ñ rōis positivū rōis, q. absq illa fictione entas datur
ea pōa obediāls. ñ nego in sñā scotisti aliqui pōā obediālem a re fra-
tr ex na rei, ē in mea sñā virtualiter ex parte actus.

Art 2.us

Exponuntur aliq. quae spectant ad ɔplem cognitione pōae obediālis.

1.º Postaz ē q. pōa obediāls in ōme influat in aiis supernālibus,
aut solū mediante habitu, aliavirtute supnali. Pro influere in ōme. ita qūd-
plurī DD. apud Lg. Lic. 3.º L. n. 572. Potr 1.º ex Ouiedo ɔtrou. g. p. 6. n. 28.º
q. actus supnālis rōnē ē vitalis; atq vita in aiū 2.º dēt procedere a vita in
au 1.º: gō dēt procedere ab aiā, ē in sñā dyquente pōas ab actu: gō ñ pōt
adequate procedere ab hīu, quitalis ñ ē. Pbnt Thomid, illud aiū vitalem procedere
qd apōa, ñ tñ pxo, sed remote, et sic a prīo radicali.

Sed contra 1.º q. principium vitalis solutus in esse
debet ēe in lā, a q. proxime aliquid esse: gō actus vitalis debet dependere a fili
intrā

aplio prox̄e, et in̄ne in se ipso rutti; cūj c̄n̄ ca proxima adequata dat esse hu-
ic, qd̄ sit: gō dēt illud in se continere, fr̄aliter vel eminent; atqui c̄uj neq con-
tinet fr̄aliter vitalitem̄ aij, q̄ n̄ ē vita in aū 2. neq eminenter n̄ c̄n̄ ē vita in
aū 2. gō ꝗ. Deinde dato qd̄ c̄uj possit adequate producere aūm vitalem̄, an̄a qa
esset ca remota n̄ directe pducere aūm vitalem̄ c̄n̄, ⊃ c̄uj ab an̄a n̄ pro-
ducatur, c̄ ca remota in tantum dicitur ēt proxime ca esse, in quantum ⊃ tum
ad cam proximam; gō an̄a s̄it se more passive qd̄ ē contra ⊃. Concilii Trid.

Contra 2. qz proxa forma c̄uj supernatlis ē
tm̄ rō agendi aij supernalis: gō neq remote producit aij supernalis a poa,
qd̄ ēt ē ⊃. Concilium Trid. Sess. 6. Canone 4. dicens, poij agere qd̄ actus aij
supernalis. Sicut Thoma dicimus ēē tam agendi rem̄ proximam, et immediatam,
proximam vero remotam, et mediatam. Sed contra q̄ illud agere mediate poij,
vel intelligitur qd̄ aliqua virtus proxima influat in c̄uj, et si in aij vel intel-
ligitur qd̄ c̄uj sint recepti in poij: neutrum dicendum ē: gō ꝗ.

Probatur 1a pars, qd̄ c̄uj supernalis qa adhuc,
qa s̄it in se, sunt a Deo infusi, ut dicunt cūj Thoma: gō nil est̄j co-
municatum a poij. Probatur qad 2am partem; q̄ ēē aliquid receptum in aliquo,
n̄ facit qd̄ illi operarer, si n̄ influit vel id, qd̄ ē receptum, vel in id, qd̄ a re-
cepto producitur: qūcūt c̄uj sint recepti in poij, si ca neq producunt c̄uj,
neq actus, nil dicentur producere. Pt̄ hoc, quia aqua ex aqua calida dicere-
tur producere calorem in manu, qd̄ ē falsum, q̄ aqua nequit producere calorem.

Probatur 2. ēt ex eodem ⊃ h. ex libertate
voltis ad aūm supernalem: aij enim liber dēt procedere a pō minime
libero, saltem immediate; ⊃ Sōlus c̄uj n̄ ē plenum liberum: gō ꝗ. Probatur mi,
q̄ n̄ pōt pro suo libito se debere ad operandum, vel n̄; sed ad hoc nāiij
ē concursus voltis, qua ē fr̄aliter libera: gō voltas prime influit in aūm liberum
supernalem. 2. Per ⊃. hoc fundamentum, quoniam voltas sōt in n̄e influendo
in aūm, censetur an̄am libere operari: gō ēt ita censebitur, quoniam

Sōlus

solus hic supnalis influat in actum.

Prob. 1a. pars primo sna ri disquentem potus ab ana negd. actiz. Pr. 2o. dato qd volus ab ana disquat, adhuc aiam deri influere inno saltem inadeqte. Pr. 3o. dato aite, oppositum est, qd ana neq inadeqte influat, neqd. coam, dicta ratio e, qd volus pducens aium e pot libera ipsius anima; habitus vero supernaturalissimum sit ab extrinseco, neque est liber, neque vitalis, ac proinde ais ab habitu productus, neq liber, neq vitalis est.

Pro contraria sna stant ois Thomi citi a Suarez pro qq Probr. 1o. qa volitiua sit dicta ab ana, t indicta, semp e entias nalis; sed ais supernalis ri possunt fieri virtute nali: go volus ri pot influere ri ais supnalis. Prob. 2do. maj dist. qd. min, ri pot ais supnalis fieri a virtute nali, ri adiuta ab Eu supnali, t auxilio gra supnalis, 2do min, adiuta ab Eu supnali, seu axilio gra, nego min, dist. disquit consequens, volus ri pot influere ri ais supnalis ri adiuta, 2cdo consequs, adiuta, nego. Sic eni volus, et gra, seu Eus efficiunt pcm adequatum aium supernaturalium.

Obyez. 2o. Oe pcium inadeqtum, partiale exigit aliud compcium, q indiget ad operandum: go si volus eet pcium partiale aium supnalium exigeret aliud pcium, scilicet Eum, ac pinde Eus supnalis illi eet debitus, qd e absurdum. Resp. 1o. qd. oe pcium partiale eadr ordin. ad aliud compcium, sicut ois par ordinr ad alteram ptem. Pr. 2o. omiss, disq. ais, oe pcium inadeqtu, et partiale exigit aliud pciu, ex suppone, qd operaturum sit, sine q operari ri pot, 2do ais, ex se, t absolute, nego ais. Vel aliter, exigit aliud pcium si sit ad opeoe debitam, 2do ais, si sit ad operaoem indebitam, nego ais; operao autem supernalis ri debetr voli, unde indebitum e compcium.

Ad

Ad Confirm Resp. concedendo, non omne complem partiale ordinari ad aliud complem partiale, requiri tamen per se ordinari ad aliam compositionem tamquam aliquid debitum et connexum cum compe, seu compositio. Quod probatur specialiter contra Thomistas, nam in omnium opinione voluntas informata sua charitate, seu anima informata gratia constituit totum quoddam concretum accidentale constans ex subiecto, quod est anima tamquam ex parte materiali, et ex gratia tamquam ex parte formali, et anima est comparata quia non ordinatur ad hoc totum concretum gratum, et tamen anima sive se non debet gratiam: ergo non cuilibet parti debetur alia comparatio, ac consequenter non cuilibet complemento debetur aliud complementum.

Dices: hoc concretum gratum constitutum ex anima et gratia est totum quoddam accidentale, ac proinde partes non essent connexae inter se. Resp. eodem modo totum illud complementum adequatum est totum accidentale, et ita illius partes non esse connexas. Dico 2º animam, quod est pars huius concreti gratum non exigere aliam compositionem necessariam ad hoc concretum gratum constituendum, quod potest ex alia parte aliud concretum accidentale constituere. Ad Confirm voluntatem, seu animam posse cum alio complemento accidentali naturali constituere aliud complementum adequatum naturale ad producendos actus naturales.

Obiicies 3º Si actus procederet ab ente supernaturali, et a potentia naturali, evaderet naturalis, quia effectus sequitur deteriorem partem principii: ergo potius evaderet naturalis a potentia naturali, quam supernaturalis a complemento supernaturali. Resp. neg. anim., potest enim actus esse supernaturalis a principio maxime supernaturali, sicut ex principio maxime spirituali, quamvis aliud complementum sit corporeum, potest produci effectus adequate spiritualis, ut patet ex Thomistis in virtute agente producente speciem intelligibilem simpliciter spiritualem. Ad probationem dico, effectum sequi nobiliorem suae causae partem, quando illa non elevatur. Obiicies 4º